

MARC DE BEL

DRIEMAAL
KRIEGELS
IS
DUIVELSRECHT

**DRIE BLOEDSTOLLLENDE
AVONTUREN GEBUNDELD!!!**

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

INHOUD

De formule van Tante Kriegel

7

Operatie Kriegel

179

De Kriegels in concert!

295

De formule
van Tante Kriegel

Vrijdag 20 december

1. Winkelcentrum Breedboon

Het was koud. Bijtend koud. De vrieswind zette met een duivels genoeg zijn ijsscherpe tanden in Fiens zeer blote oren. Ze wilde de kraag van haar veel te kleine, knalrode jekker tevergeefs wat opzetten en blies haar verkleumde vingers een beetje leven in. Een zoveelste koude rilling liep over haar rug. Ze stampte met haar voeten een paar keer hard op de grond. Maar het gevoel alsof iemand de hele tijd met een tandenstoker in haar tenen prikte, bleef. De weerman had een zachte en witte kerst voorspeld. Maar die kerels sloegen de bal wel vaker mis. Er was nog niet één vlokje gevallen. Jammer, want Lien, Sien en Fien vonden sneeuwballen gooien de wintersport bij uitstek. Vooral op het parkeerterrein van het chique overdekte winkelcentrum kon je uren pret beleven door met kerstpakjes beladen rijkeluis-kindjes te bekogelen. Maar dit jaar gunden de weer-goden hun dat pretje niet.

‘Eindelijk,’ rilde Fien toen ze de twee gebontjaste vrouwen midden in de stroom kooplustigen de brede marmeren trap op zag waggelen. Ze veerde op van het bankje, griste haar zware boekentas van de grond en glipte buiten het zicht van de camera’s tussen de twee kletsende reuzen chinchillakonijnen het feeëriek verlichte, warme winkelcentrum binnen.

‘N. Breedboon heet u van harte welkom. N. Breedboon heet u van harte welkom...’ ratelden de met kerstballen versierde luidsprekers bij de geruisloos openschuivende glazen deuren. Fien dook kopje-onder in de massa, zwom zich snel en behendig een weg naar de peuterspeelhoek en schoot als een pijl voorbij de metershoge, verblindend flikkerende kerstboom. Ze gleed weg achter een van de levensgrote foto’s van de heer Breedboon, die het winkelcentrum sierden, en tuimelde hals over kop het kleine peperkoeken huisje binnen.

‘Waar bleef je zolang?’ vroeg Lien.

‘Het duurde een tijd voor er eens een paar dikkerds naar binnen kwamen,’ foeterde de laatkomer. ‘Brrr, ik ben helemaal bevroren.’

‘Eigen schuld,’ verweet Sien haar. ‘Als jij gisteren niet zo dom was geweest om drie biobananen naar binnen te smikkelen, dan wandelden we hier nog altijd ongehinderd naar binnen.’

‘En of,’ viel Lien haar drielingzus bij.

‘Jullie wisten toch ook niet dat die kerel in de rolstoel die we vijf minuten eerder in de zolderinghoge stapel tomatensoepblikken hadden geduwd, een winkeldetective was,’ verdedigde Fien zich. ‘Ik had gewoon pech. Jullie hoeven trouwens niet zo hoog van de toren te blazen. Wie liet zich vorige week klissen met zijn zakken vol snoep? En wie was zo pienter om opvallend onopvallend naar buiten te lopen met een paar dure sportschoenen onder zijn trui?’

‘Dat zijn oude koeien,’ wimpelden Lien en Sien haar verwijten weg.

‘Van koeien gesproken,’ grijnslachte Fien. ‘Heb je aan het eind van het kersttoneel gezien hoe de os als een Spaanse stier uit de kerststal stooft, nadat ik het dotje van zijn staart in de fik had gestoken?’

‘Haha! Mooi was dat!’ lachte Lien. ‘Die arme Jasper zag zo rood als een kreeft.’

‘Prima grap, Fien!’ duimde Sien.

‘Die van jou mocht er anders ook best wezen,’ meende de ossenstaartfikster. ‘Ik heb me te barsten gelachen met die dansende engeltjes.’

‘Ik ook,’ genoot Lien nog na. ‘Schitterend idee om een doosje punaises in de sneeuwvlokkenbuidel van Koning Winter te gieten. Heb je gezien hoe die kleurtjes met tintelende teentjes van het podium hinkpinkten?’

‘Logisch,’ grijnsde Fien. ‘Wie danst er ook op blote voeten in de sneeuw?’

De zusjes gierden het uit.

‘Haha! Ik...’

‘Ssst! Stil!’ siste Sien. Ze wees door het kleine venstertje naar de naderende veiligheidsagent. De gespierde, twee meter hoge kleerkast liep recht naar het peperkoeken huisje, brabbelde iets in het minimicrofoontje dat in zijn zware, glanzende helm was ingebouwd en verdween weer in de massa.

‘Fwieww,’ floot Lien opgelucht. ‘Ik vreesde heel eventjes dat we erbij waren.’

Ook Fiens bloed begon weer te stromen. Zelfs tot in haar verkleumde tenen. Ze kwam stilaan weer op temperatuur.

‘I’m dreaming of a white Christmas,’ droop het stroperig uit de luidsprekers.

‘Ik haat dat zeemzoete kerstgedoe,’ snoof Lien.

‘Ah, het heeft ook zijn goeie kantjes,’ meende Sien.

‘Denk je?’

‘Zeker weten. Wat denk jij, Fien?’

‘En of!’ glunderde Fien deugnieterig. ‘Zo’n kerstfeestje in de klas levert altijd een karrenvracht verrassingen op.’ Ze klikte trots haar bolle boekentas open.

‘Whaaw!’ riep Lien blij verrast uit. ‘Hoe komen jullie aan al die pakjes?’

‘Allemaal gekregen,’ grijnsde Fien van oor tot oor.

‘Alleen bij dat nieuwe eersteklassertje hebben we een beetje moeten aandringen,’ gaf Sien eerlijk toe. ‘Dat ventje kende ons nog niet.’

‘Nu wel,’ glimlachte Fien.

‘Wanneer hebben jullie dat allemaal verzameld?’ vroeg Lien.

‘Terwijl jij bij de Frikandel onze rapporten ophaalde.’

De Frikandel was de nieuwe, nog ambitieuze directeur van de school. Hij stond erop om elk rapport van zijn persoonlijke commentaar te voorzien. Meestal waren het snel gekrabbelde zinnestjes als *Flink gewerkt, Stefanie* of *Ga zo door, Marie!* of *Nog een kleine inspanning en je komt er wel, Jan*. Maar bij de rapporten van de zusjes Kriegel had de opvolger van de Stekelsnor – met vervroegd pensioen gegaan om gezondheidsredenen – een gesloten enveloppe met drie dubbele pagina’s opmerkingen gevoegd.

‘Wat zou die berenlul zoal over ons hebben geschreven?’ vroeg Sien zich af. ‘Heb jij het al gelezen, Lien?’

Lien schudde het hoofd.

‘Ben je gek? Ik heb het hele zootje meteen in het toilet gegooid en doorgespoeld.’

‘Onze rapporten ook?’

‘Ja, mam en pap bekijken ze toch nooit. Na de vakantie zeggen we gewoon dat mam ze per ongeluk met de oude kranten heeft meegegeven.’

‘Dat gelooft die sliertslungel nooit,’ betwijfelde Fien.

‘Nou, dat is dan zijn probleem,’ haalde Lien de schouders op. ‘Die stomme rapporten interesseren me geen fluit. De inhoud van deze leuke kerstpakjes daarentegen...’

Maar Fien sloeg haar boekentas met een klap dicht.

‘Dat ontdekken we straks thuis wel. Laten we hier in het winkelcentrum eerst nog een en ander versieren. Ik voel me weer helemaal opgewarmd en aardig in vorm. Alleen mijn oren krijgen het maar niet warm. Alsof die venijnige vrieswind er hele stukken uit heeft gebeten. We hadden ons haar nooit mogen knippen.’

‘Niet zeuren, Fien,’ zei Sien. ‘Hier is vast een winkel waar ze leuke mutsen verkopen.’

Ze wierp een onderzoekende blik door het venstertje. Het werd almaar drukker in het winkelcentrum.

‘Mooi zo. Geen kleerkast te bespeuren. Let’s go!’

Precies op dat moment stak een meisje met vlechtjes haar hoofd nieuwsgierig door het raamloze venster van het peperkoeken huisje. Lien reageerde bliksemsnel. Ze greep de twee vlechten stevig beet en gromde vervaarlijk in het linkeroor van haar niets-

vermoedende slachtoffer. Sien snuffelde verlekkerd in het doodsbanige rechteroor.

‘Hmm, ik ruik mensenvlees,’ kwijlde ze. Lien trok nog snel een van haar griezelligste smoelen en liet de vlechtjes los. Het arme meisje rende krijsend naar haar moeder.

‘Wat is er, Anne-Sofietje? Ben je gevallen?’

De peuter begon nog harder te krijsen en wees met een trillend wijsvingertje naar het huisje met de Mensenvleesetende Monsters.

De moeder schoot met een wie-mijn-kind-aanraakt-krijgt-met-mij-te-maken-blik in haar ogen naar het peperkoekenhuisje en trok met een strijdvaardige ruk het bordkartonnen deurtje open. Het huisje was zo leeg als het spaarvarkentje van de familie Kriegel.

2. Warme wafels

‘Moet je kijken,’ wees Lien op de wollen muts vooraan in de etalage van een gerenommeerde klerenwinkel.

‘Negenennegentig euro voor zo’n afschuwelijk ding!’

‘Het ziet er wel een afschuwelijk lekker warm ding uit,’ vond Fien. Ze krabde voor de zoveelste keer aan haar nog tintelende oren. Sien slenterde achteloos fluitend de winkel binnen. Lien en Fien volgden haar. Maar het drietal kreeg meteen een lange, graatmagere verkoopster op de nek.

‘Kan ik jullie van dienst zijn?’ glimlachte de bonenstaak breed.

‘Mijn zusje wil graag even die muts uit de etalage passen,’ spon Sien poeslief.

De verkoopster monsterde haar drie identieke klanten van top tot teen. Het piekerige haar en de plukversleten jeansbroeken – zowel het haar als de broeken waren in maanden niet gewassen – temperden de tandpastaglimlach van de verkoopster.

‘Dat is... euh, ons laatste exemplaar,’ loog ze overduidelijk. ‘Dat verkopen we niet.’

‘O, jullie verkopen ook kousen!’ wees Fien naar het sokkenrekje helemaal achter in de winkel, terwijl Sien voorzichtig in de richting van de etalage schoof.

‘Niet doen, Sien,’ hield Lien haar tegen. ‘Die paardenkop bij de kassa houdt ons scherp in de gaten.’

‘Shit,’ siste Sien tussen haar tanden en schonk de man aan de kassa haar allerliefste glimlach.

‘Kom, we gaan,’ zei Lien hard, zodat hij het kon horen. ‘Mam zal zich vast afvragen waar we blijven en we moeten nog onze avondjurken passen.’

Ze liepen de winkel uit en sloften slechtgemust een andere winkelstraat in. De heerlijke geur van verse wafels sloeg hun in het gezicht. Ze waren verzot op wafels. Het water kwam hun in de mond. De laatste weken aten ze thuis alleen maar peperkoek. Peperkoek met mosterd. Mosterd waarvan de houdbaarheidsdatum al maanden was verstreken. Dat was trouwens de reden waarom moeder de drie dozijn literpotten voor een prikje had kunnen kopen. Geld voor iets anders was er niet. De centen die vader en moeder Kriegel elke maand van de bijstand ont-

vingen, werden integraal besteed aan hun gezamenlijke pokerpartijtjes en de daarbij horende drankjes. Gelukkig konden de zusjes op school wat broodjes versieren. Maar nooit warme wafels...

Lien snoof verlekkerd. Sien slikte. Fien sloot haar ogen om helemaal van de geur te kunnen genieten en schrok zich een aap toen ze die weer opende en een veiligheidsagent hun richting uit zag komen. Lien en Sien hadden de gorilla ook opgemerkt. Ze wilden rechtsomkeert maken, maar verstijfden toen een tweede agent achter hen opdoemde. Ze doken net op tijd het kleine, knusse krantenwinkeltje binnen en verscholen zich achter een bliksemsnel opengevouwen dagblad. De twee agenten bleven vlak voor de deur staan, bromden elkaar iets toe en vervolgden hun weg.

‘Oef, dat was op het nippertje,’ blies Sien.

‘Zijn die twee niet van bij ons op school?’ vroeg Fien. Lien en Sien keken hun zus stomverbaasd aan. ‘Die gorilla’s?’

‘Nee, deze twee, bedoel ik,’ wees Fien naar een grote foto in de krant. ‘Dat zijn toch de broertjes Verkerk?’

‘Ja, die brengen altijd van die heerlijk knapperige broodjes met sinaasappeljam mee naar school,’ likte Lien haar lippen.

‘Vlaamse familie verongelukt in Zwitsers skioord,’ las Lien hardop. ‘Lichamen van de ouders geborgen. Speurhonden zoeken nog altijd naar de lichamen van de twee kinderen.’

‘Jezus!’ schrok Sien.

‘De kans dat beide kinderen nog in leven zijn, is

zo goed als uitgesloten,' las Fien verder. 'De hevige sneeuwval van de voorbije dagen...'

'Kopen jullie die krant nog, of niet?' kraste de man achter de toonbank. Hij wierp de zusjes een nijdige blik toe en blies de rook van zijn dikke sigaar dreigend in hun richting.

'Of niet?' herhaalde de papegaai op zijn schouder.

'Nee, jullie mogen die zelf opeten,' antwoordde Lien. Ze verfrommelde het dagblad, mikte de reuzenprop naar de papegaai en rende het winkeltje uit.

'Ik krijg jullie nog wel, rotmeiden!' schreeuwde de rood aangelopen krantenboer het trio na.

'Rotmeiden!' echode de papegaai.

Er stond een massa mensen bij het warmewafelkraam. Lien, Sien en Fien gaapten verlekkerd naar een klein jongetje en zijn al even ballonronde vader die allebei een dubbele wafel met extra slagroom hadden gekocht. De poedersuiker wolkte het zwarte jasje van de kleine dikkerd wit toen die zijn melktandjes in het lekkers zette. Er bleef een dotje slagroom op zijn wipneus achter.

'Zo'n dubbele kost vijf euro,' merkte Sien droogjes op. 'Schandalig duur, vind ik!'

'Hoeveel hebben we nog over van die reclamespot, Lien?' wilde Fien weten.

'Niet veel,' antwoordde de schatbewaarster. Ze maakte al haar zakken leeg. Dat leverde welgeteld één euro op. Naast een potloodstompje, een eindje touw, een stukje gekleurd glas, een oude zonnebril, haar gevreesde katapult en een handvol knikkers.

'Beter één euro in de hand dan tien in mams por-

temonnee,' hield Sien de moed erin. 'Want die verpokert ze toch maar.'

De zusjes wisselden een blik.

'Wie is aan de beurt?' vroeg Lien.

'Fien,' antwoordde Sien.

'Shit,' vloekte Fien.

Lien wierp haar de zonnebril toe.

'Kop op, zussie,' troostte Lien. 'Met wat geluk heb je over vijf minuten de nodige centen bij elkaar. Met Kerstmis zijn de mensen altijd veel vrijgeviger.'

And so this is Christmas

For weak and for strong

For rich and the poor ones, schalde het uit de luidspreekers.

'Ik hoop het,' gromde Fien. Ze zette de zonnebril op en vatte met veel tegenzin post bij de ingang van de grote speelgoedwinkel.

'Ik zie het echt niet zitten,' grimlachte de 'blinde'.

'Veel succes!' wensten Lien en Sien. Ze stoven richting supermarkt.

'Breng wat bananen voor mij mee!' riep Fien het tweetal na. Ze spiedde nog snel eventjes boven haar bril om te zien of er geen gorilla's te bespeuren waren, zette haar meest trieste gezicht op en stak haar hand bedelend uit.

N. Breedboon lachte haar minzaam toe vanaf het reusachtige bord boven de diamantzaak aan de overkant van de brede winkelstraat. Er was iets vreemds met de rechterpupil van de succesvolle zakenman, merkte Fien. Misschien is hij wel halfblind, dacht ze. Wist zij veel dat de zachtjes zoemende camera achter het bord haar geen seconde uit het oog verloor!